

Στον αστερισμό του www... (Κατερίνα Μπαλαφούτη, Καθηγήτρια Φιλολόγος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Σεπτεμβρίου 12, 2017

Γεννήθηκα στον αστερισμό του www... Ναι, για μένα μιλάω, για μένα που κλείνω τώρα τα δέκα μου χρόνια. Για μένα που πηγαίνω στην τετάρτη τάξη του Δημοτικού, για μένα που ξέρω το ξυλίκι και την αμπάριζα μόνο από τις ιστορίες του μπαμπά, όπως σήμερα που είναι εδώ οι φίλοι του και θυμούνται τα παιδικά τους χρόνια στις γειτονιές που μεγάλωσαν.

Μιλάνε για παιχνίδια πρωτόγονα, με ματωμένα γόνατα και μπουιές. Για λάσπες στα παπούτσια και σχισμένες μπλούζες ... Τρομάζω όταν τους ακούω. Σκέφτομαι ότι ο μπαμπάς πρέπει να ήταν πρωτόγονος και απορώ πώς έφτασε να γίνει δικηγόρος. Απορώ επίσης που η σχέση του με την οθόνη είναι περιστασιακή. Όταν έρχονται οι φίλοι του, τα κινητά τα αφήνουν στην άκρη, στο τραπεζάκι του σαλονιού. Αν είναι ανάγκη, θα χτυπήσει, λένε...Περίεργο αυτό το κινητό ανάγκης!!! **Για μένα η ανάγκη είναι το ίδιο το κινητό**, τόση ανάγκη που πολλές φορές σκέφτομαι να μαζέψω τα κινητά τους από τα τραπεζάκια και να τα φυλάξω μέχρι να φύγουνε. Αν γίνει κάτι, πώς θα ζήσουνε αυτοί οι άνθρωποι χωρίς το κινητό τους; Πρέπει να τους προσέχω...

Αφήνω τους μεσήλικες των σπηλαίων και μπαίνω στο δωμάτιό μου. Είμαι πανευτυχής που ξαπλώνω στο κρεβάτι μου και παίρνω στα χέρια μου το απόλυτο εξάρτημα ζωής! Το tablet μου!! Δίπλα πάντα το iphone για χρήση εκτός σπιτιού. Είμαι πανευτυχής γιατί δεν θα ματώσω τα γόνατά μου στις πέτρες, δεν θα συρθώ στα χώματα για να παίξω κλέφτες κι αστυνόμους!!! Τι τυχερός που είμαι, αλήθεια! Τι υπέροχο να γεννιέσαι στον αστερισμό του web! Στον θαυμαστό κόσμο της τεχνολογίας !! Εδώ είσαι καθαρός, άνετος, ξάπλα στο κρεβάτι σου και όλος ο κόσμος δικός σου. Εδώ παίζεις κρυφτό με τους φίλους σου και δεν ματώνεις ποτέ, απλά σκοτώνεις ανθρωπάκια ή κακά τερατάκια. Καλά κάνεις και τα σκοτώνεις, γιατί πώς θα γίνεις winner και στη ζωή αργότερα; Πρέπει να πετυχαίνεις πάντα τους στόχους σου, να επιβιώνεις σε οποιεσδήποτε συνθήκες, γι' αυτό λέγονται και παιχνίδια στρατηγικής.

Νιώθω ευτυχισμένος γιατί όταν η μαμά μπλοκάρει στον υπολογιστή, φωνάζει εμένα, όταν ο μπαμπάς μπερδεύει τις εφαρμογές στο τηλέφωνο, τον ξεμπερδεύω εγώ. Νιώθω πολύξερος γιατί ξέρω περισσότερα από τους γονείς μου, γιατί όλοι μου οι φίλοι ξέρουν περισσότερα από τους γονείς τους, γιατί είμαστε η γενιά που θα ξέρει

περισσότερα από κάθε προηγούμενη!

A! Οι φίλοι του μπαμπά φεύγουν. Να πω ένα “γεια” και έρχομαι (δεν θέλω να πω “γεια”, γιατί θα κλείσει η εφαρμογή, αλλά η μαμά με φωνάζει. Θα κάνω τον ευγενικό μην της έρθει καμιά κακιά ιδέα και μου κλείσει το internet!! Θα πεθάνω...)

Οι φίλοι έφυγαν. Ο μπαμπάς κλείστηκε στο γραφείο του και βλέπω τη μισάνοιχτη πόρτα του. Η μαμά διαβάζει στο σαλόνι. Συχνά η μαμά έχει ένα βιβλίο στο χέρι. Απορώ γιατί... Αφού έχει κινητό, τι το θέλει το βιβλίο;

Βλέπω τον μπαμπά να γράφει και να σβήνει πάνω σε χαρτιά με έναν ενοχλητικό θόρυβο.

- Αμάν αυτό το χρατς, χρουτς βρε μπαμπά!!! Αφού έχεις επεξεργαστή στο word, τι τσαλακώνεις και ξανατσαλακώνεις τη χαρτούρα;

Ο μπαμπάς σταμάτησε, έκανε ένα μπαλάκι το χαρτί που κρατούσε και το πέταξε με κίνηση μπασκεμπολίστα στο καλάθι του γραφείου του.

- Έλα εδώ, δεκάχρονο τζίνι, μου είπε.

Κρατούσε στα χέρια τα στυλό και τα χαρτιά, μερικά γραμμένα, μερικά λευκά.

- Λοιπόν, μικρό τζίνι της νέας εποχής, μάθε ότι στο χαρτί και στο μολύβι γράφτηκε η ζωή και η ιστορία των ανθρώπων. Οι αρετές και οι αμαρτίες τους, οι φρικαλεότητες και τα αριστουργήματα του λόγου και της σκέψης τους. Τα μαρτύρια των πρωτοπόρων του πνεύματος, οι μεγάλες ανακαλύψεις και τα θαυμαστά έργα που κοσμούν τον πλανήτη σε όλα τα μέρη της γης, σχεδιάστηκαν με μολύβι πάνω σε ένα χαρτί. Όταν οι άνθρωποι ξεκίνησαν να γράφουν, τότε άρχισαν να φτιάχνουν οργανωμένες κοινότητες, να θεσπίζουν νόμους και συμπεριφορές, γιατί δυστυχώς χωρίς αυτά δεν είναι ικανοί να ζήσουν μεταξύ τους.

Ακόμα και η τεχνολογία που τόσο σε εξιτάρει (για να συνεννοούμαστε, μιλάω τη γλώσσα σου), πρώτα σχεδιάστηκε με μολύβι στο χαρτί.

Μάθε πως όταν χρησιμοποιείς το στυλό, χρησιμοποιείς ταυτόχρονα μυαλό και χέρι. Είσαι χειρώνακτας και μαζί πνευματικός εργάτης, κάνεις το μυαλό σου να παρακολουθεί την κίνηση του στυλό, να ακολουθεί η σκέψη σου το γράμμα και το γράμμα να αποτυπώνει τη σκέψη σου. Βλέπεις το λάθος μόνος σου, χωρίς υπογραμμίσεις του επεξεργαστή, και αυτό σε βάζει σε εγρήγορση. Η ψυχική σου διάθεση γράφεται συνάμα με τις λέξεις. Τα νεύρα σου θα κάνουν τα γράμματα σκληρά και με ουρές, η ηρεμία σου θα τα κάνει στρογγυλά και ευανάγνωστα, η συγκίνησή σου θα τα κάνει πλαγιαστά και κάπως σαν να θέλουν να λυγίσουν. Στο χαρτί δεν χρειάζεσαι emoji για να δείξεις τι αισθάνεσαι! Το εκφράζεις με τις λέξεις αλλά και με την ίδια την **προσωπική σου γραφή!** Την ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ σου, αγόρι μου καλό!! Αυτήν που μόνο εσύ με τα δικά σου χέρια μπορείς να δημιουργήσεις!

Πήγαινε τώρα να πλαγιάσεις. Αύριο είναι Δευτέρα κι έχεις σχολείο κι εγώ με τη μαμά δουλειά. **Μάθε να γράφεις, να έχεις το μυαλό σου συγκεντρωμένο** σε μια κόλλα λευκή και να πρέπει να τη γεμίσεις. Μάθε στο χεράκι σου να ακολουθεί τον νου σου, μάθε να σβήνεις, να ξαναπροσπαθείς, να νευριάζεις με τον ίδιο σου τον εαυτό και να κάνεις πολλά πολλά χάρτινα μπαλάκια γεμίζοντας τα καλάθια του γραφείου σου. Μετά, μπορείς να πας στον υπολογιστή σου και να αφήσεις πια στα πλήκτρα αυτό που η σκέψη σου γέννησε με τόσο κόπο. Η φωτεινή οθόνη είναι το μέλλον, το ξέρω, αλλά **κανένα μέλλον που σέβεται τον εαυτό του δεν παραγράφει το παρελθόν**. Όχι αγόρι μου! Το πλήκτρο με την ένδειξη delete δεν το πατάμε για το παρελθόν. Υπάρχουν πάρα πολλά άλλα πράγματα που πρέπει να πετάξουμε στον κάδο ανακύκλωσης και να μην πατήσουμε ποτέ “αναίρεση”, αλλά όχι την παραδοσιακή γραφή!

Τον φίλησα και πήγα στο κρεβάτι μου. Πήρα το στυλό και έγραψα την άσκηση που δεν είχα κάνει (και ούτε θα την έκανα) για τη Δευτέρα. Προσπάθησα να μείνω πάνω στο χαρτί και να γράψω με προσοχή τις δέκα γραμμές της άσκησης. **Στις πέντε βαρέθηκα και κουράστηκα**. “Θα συνεχίσω αύριο. Θα μάθω να μη φοβάμαι το χαρτί. Θα μάθω να το γεμίζω με σκέψεις και γνώση. Οι σκέψεις δικές μου, η γνώση του υπολογιστή! Μάλλον έτσι θα βαδίσει ο κόσμος μου. Ή καλύτερα, έτσι πρέπει να βαδίσει. Δεν πατάμε delete στο παρελθόν. Μάλλον πατάμε save...”

(Πηγή: koutloumous.com)